

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 141/17
Luxemburg, 20 decembrie 2017

Hotărârea în cauza C-467/16
Brigitte Schlömp/Landratsamt Schwäbisch Hall

În situațiile în care recurgerea la o procedură de conciliere este obligatorie, o autoritate de conciliere elvețiană competentă să soluționeze cereri în materie civilă constituie o instanță în sensul Convenției de la Lugano II

Astfel, dacă această autoritate este prima sesizată cu o astfel de cerere, instanțele statelor (altele decât Elveția) obligate prin această convenție suspendă din oficiu pronunțarea cu privire la o cerere ulterioară având același obiect

Doamna Brigitte Schlömp, domiciliată în Elveția, este fiica naturală a doamnei H. S., care se află într-un azil din Germania și primește prestații de asistență socială complementară plătite de autoritățile germane. Potrivit dreptului german, aceste autorități au obligația de a solicita rambursarea respectivelor prestații de la copiii naturali ai beneficiarului atunci când aceștia din urmă au capacitate contributivă suficientă.

La 16 octombrie 2015, printr-o cerere de conciliere introdusă la o autoritate de conciliere elvețiană competentă să soluționeze cereri în materie civilă, autoritățile germane au solicitat doamnei Schlömp plata unei sume minime de 5 000 euro, cu titlu de rambursare a prestațiilor sociale pe care le plătitese mamei sale. Întrucât încercarea de conciliere a eșuat, autoritățile germane au sesizat, la 11 mai 2016, Kantonsgericht Schaffhausen (Tribunalul Cantonal Schaffhausen, Elveția) cu o acțiune având ca obiect obligarea doamnei Schlömp la plata către acestea a sumei citate anterior.

În februarie 2016, cu alte cuvinte după introducerea cererii de conciliere menționate mai sus, dar înainte de sesizarea Kantonsgericht Schaffhausen, doamna Schlömp a introdus la instanțele germane o acțiune în constatarea faptului că nu îi revenea obligația să ramburseze autorităților germane prestațiile în cauză.

În temeiul Convenției de la Lugano II¹, aplicabilă în litigiul principal, în cazul unor cereri având același obiect, aceeași cauză și referindu-se la aceleași părți introduse la instanțe din state diferite obligate prin această convenție, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate. În acest context, Amtsgericht Stuttgart (Tribunalul Districtual din Stuttgart), sesizat cu acțiunea doamnei Schlömp, are îndoieli cu privire la aspectul dacă o autoritate de conciliere elvețiană constituie o instanță în sensul convenției, în condițiile în care sesizarea prealabilă a acestei autorități în materia obligațiilor de întreținere ar determina obligația sa de a suspenda acțiunea.

Prin hotărârea de astăzi, Curtea arată mai întâi că, potrivit convenției, termenul „instanță” include **orice autoritate** desemnată de un stat obligat prin această convenție ca având competență în domeniile care intră în sfera de aplicare a acesteia. În plus, din Raportul explicativ privind convenția² reiese că acest articol consacră o abordare funcțională potrivit căreia **o autoritate este calificată drept instanță mai degrabă prin funcțiile pe care le exercită** decât prin clasificarea formală efectuată în temeiul dreptului național.

¹ Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, a cărei încheiere a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2008 (JO 2009, L 147, p. 1).

² Raport elaborat de domnul Fausto Pocar și aprobat de Consiliu (JO 2009, C 319, p. 1).

În continuare, Curtea constată că, în dreptul elvețian, procedura se declanșează în general prin depunerea unei cereri de conciliere, iar nerespectarea acestei obligații determină inadmisibilitatea unei eventuale cereri ulterioare în justiție. Procedura menționată (care este și ea supusă principiului contradictorialității) poate conduce fie la o hotărâre obligatorie, fie la o propunere de hotărâre care poate dobândi autoritate de lucru judecat în lipsa unei contestații, fie la ratificarea unei concilieri sau la eliberarea unei autorizații de sesizare a instanței.

Curtea constată de asemenea că autoritățile de conciliere, pe de o parte, sunt supuse garanțiilor prevăzute de dreptul elvețian în materie de recuzare a judecătorilor de pace care se află în compunerea acestora și, pe de altă parte, își exercită funcțiile în deplină autonomie.

În aceste împrejurări, Curtea statuează că, în exercitarea funcțiilor care le sunt încredințate în materie civilă, **autoritățile de conciliere elvețiene pot fi calificate drept „instanță” în sensul convenției.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106